

המסורת התשיעית

**"A.A. כשלעצמה לעולם לא תארגון, אבל אנחנו יכולים ליצור
מרכזי שירות וועדות, האחראים ישירות בפני אלה שהם
משרתים"**

כשנוסחה המסורת התשיעית לראשונה, נאמר בה ש"ליאלכוהוליסטים אנונימיים' נדרשת מידה מועטה ככל האפשר של ארגון". בשנים שחלפו מאז שינינו את דעתנו בעניין זה. ביכולתנו לומר היום בביטחון שעל "אלכוהוליסטים אנונימיים", A.A. ככלל, לעולם לא להתארגן. ואז, כאילו בסתירה לכך, אנו ממשיכים ויוצרים מנהלות שירותים מיוחדים וועדות, שהן כשלעצמן מאורגנות. אם כך, כיצד אנו יכולים להיות תנועה בלתי מאורגנת שיכולה ליצור ארגון שירותים לעצמה ואף עושה זאת? כשהם בוחנים חידה זאת שואלים האנשים: "למה בעצם הם מתכוונים ב"אי-ארגון"?"

בואו נראה. האם שמע אי פעם מישהו על אומה, כנסייה, תנועה פוליטית או אפילו אגודת צדקה, שאין להן תקנות קבלה לחברות? האם שמע אי פעם מישהו על חברה שאינה יכולה, בדרך זו או אחרת, להטיל משמעת על חבריה ולכפות עליהם ציות לחוקים ולתקנות הכרחיים? האם אין כמעט לכל חברה בעולם רשות להעניק לאחדים מחבריה סמכות לאלץ את השאר לציית, ולהעניש או לסלק עבריינים? לכן כל אומה, ולמעשה כל סוג של חברה, חייבת בממשל המנוהל בידי בני אדם. הכוח לכוון או למשול עומד בתמציתו של כל ארגון בכל מקום.

אך "אלכוהוליסטים אנונימיים" יוצאת מכלל זה. היא אינה נוהגת בהתאם לדפוס זה. לא "ועידת השירותים הכלליים", לא "המשרד המייסד" (הנקרא היום "G.S.O" – משרד השירותים הכללי) ולא הוועדה הצנועה של הקבוצה, יכולים לתת ולו הוראה בודדת אחת לחבר A.A. ולא לפי אותו לבצע אותה, ובוודאי שלא להטיל עונש כלשהו. ניסינו זאת פעמים רבות, אך התוצאה היתה תמיד כישלון מוחלט. קבוצות ניסו לסלק חברים, אך המגורשים שבו לפגישות ואמרו: "אלה הם החיים עבורנו, אינכם יכולים להרחיק אותנו". ועדות הדריכו רבים מחברינו להפסיק לעבוד עם נופל כרוני, אך נענו: "הדרך שבה אני עושה את הצעד השנים עשר היא העסק שלי, מי שמכם לשופטים?". אין פירוש הדבר שחבר יסרב לעצתם או להצעותיהם של חברים מנוסים יותר, אך ודאי שלא יקבל פקודות. והאם יש מישהו פופולרי פחות מאשר ותיק A.A., מנופח מחוכמה, שעובר להתגורר באזור אחר ומנסה ללמד את הקבוצה שם כיצד לנהל את ענייניה? הוא, וכל אלה כמותו, "הרואים בחרדה את הסכנה לרווחת A.A.", פוגשים בהתנגדות העיקשת ביותר או, גרוע מכך, בצחוק.

אתה עשוי לחשוב שמטה A.A. בניו-יורק יוצא מכלל זה. לאנשים שם יש ודאי יש סמכות כלשהי. אך כבר לפני זמן רב מצאו הנאמנים וחברי המטה שביכולתם רק להציע, וגם זה - במתינות בלבד. היה עליהם גם לטבוע צמד משפטים המופיעים, עד היום, במחצית מהתכתבויותיהם: "מובן שאתה חופשי לגמרי לטפל בעניין זה כראות עיניך. אך נראה שהניסיון המצטבר ב-A.A. מצביע

על כך ש..."; ואכן, גישה זו שונה לגמרי משלטון מרכזי, הלא כן? אנו מכירים בכך שלא ניתן להכתיב לאלכוהוליסטים דבר - כפרטים או ככלל.

בנקודה זאת נוכל לשמוע איש כנסיה קורא: "הם הופכים חוסר ציות למעלת זכות!" מצטרף אליו הפסיכיאטר, האומר: "פרחחים חצופים! הם לעולם לא יתבגרו ויסתגלו לתועלת החברה!" האיש ברחוב יאמר, "אינני קולט זאת. הם ודאי מטורפים!" אך משקיפים אלה התעלמו מדבר שהוא ייחודי ל"אלכוהוליסטים אנונימיים". אם לא יעקוב כל חבר A.A., כמיטב יכולתו, אחר שנים עשר הצעדים המוצעים להחלמה, הוא חותם בכך, כמעט לבטח, על גזר-דין מוות לעצמו. שתיינותו וההרס הצפוי לו אינם עונשים שנגזרו עליו בידי אנשים בעלי סמכות; הם תוצאה של אי ציותו האישי לעקרונות רוחניים.

אותו איום חמור חל גם על הקבוצה עצמה. אם לא תדבק בשתיים עשרה מסורות A.A., עלולה גם היא להתפורר ולגווע. וכך אנו, אנשי A.A., נשמעים לעקרונות רוחניים בראש ובראשונה משום שאנו חייבים בכך, ובסופו של דבר מפני שאנו אוהבים את סוג החיים שמשמעת זאת מביאה אֶתה. סבל רב ואהבה גדולה הם אלה שמטילים את המשמעת ב-A.A.; אין לנו צורך בגורמים נוספים.

כעת ברור, שעלינו להימנע לעולם ממינוי הנהלות שימשלו בנו, אך מובן גם שתמיד נצטרך לַמְנוֹת עובדים שיעמדו לשירותנו. וזה ההבדל בין רוחה של סמכות רשמית ורוחה של עבודת שירות, שני רעיונות שהמרחק ביניהם הוא רב. ברוח זאת של שירות אנו בוחרים את הועדה המתחלפת והלא רשמית של קבוצת A.A., הועדה האזורית הבין-קבוצתית (ה-INTERGROUP) ואת חברי מרכז השירות הכללי של "אלכוהוליסטים אנונימיים" (ה-G.S.O.)

עבור A.A. ככלל. אפילו "המשרד המייסד" שלנו, שהיה בזמנו בלתי תלוי, כפוף היום למרותה הישירה של אחוותנו. נאמניה הם האחראים לשירותינו העולמיים.

כפי שמטרתו של כל חבר יחיד ב-A.A. היא מפוכחות אישית, כך מטרתם של השירותים שלנו היא להביא את המפוכחות להישג ידם של כל אלה שרוצים בה. אם אין מי שידאג למטלות הקבוצה, אם איש לא יענה לטלפון, אם לא נשיב על מכתבים, תחדל A.A. כפי שאנו מכירים אותה להתקיים. דרכי התקשורת שלנו עם אלה שזקוקים לעזרתנו ינותקו.

על A.A. לתפקד, אך בעת ובעונה אחת עליה להימנע מהסכנות שבעושר רב, ביוקרה ובכוח, דברים שמפתים ודאי חברות אחרות. למרות שבמבט ראשון נראית המסורת התשיעית כעוסקת בעניין שהוא רק מעשי, הרי שבפועל היא חושפת חברה ללא ארגון, המתפקדת אך ורק ברוח השירות - אחווה אמיתית.

המסורת התשיעית (הנוסח הארוך)

בכל קבוצת A.A. צריכה להיות התארגנות מועטה ככל האפשר. מוטב שיהיה סבב בקרב ממלאי התפקידים. קבוצה קטנה יכולה לבחור את המזכיר שלה, קבוצה גדולה תבחר ועדה מתחלפת, וקבוצות של אזור גדול יבחרו ועדות מרכזיות או בין-קבוצתיות, שלעתים קרובות יעסיקו מזכיר במשרה מלאה. נאמני מועצת השירות הכללי הם למעשה ועדת השירות הכללית של A.A. הם מופקדים על שמירת מסורת A.A. שלנו, והם המקבלים את תרומות חברי A.A., שבעזרתן אנו מקיימים את משרד השירות הכללי של A.A. בניו יורק. הם הוסמכו בידי הקבוצות לטפל

בענייני יחסי הציבור שלנו, והם שומרים על יושרתו של העיתון הראשי של A.A., "הגפן". את כל הנציגים יש להדריך ברוח השירות, כי מנהיגים אמיתיים ב-A.A. אינם אלא משרתים נאמנים ומנוסים של הכלל. אין להם

כל סמכות ממשית הנגזרת מהתארים שלהם; הם אינם שולטים.
ההערכה הכללית היא המפתח ליעילותם.